

Samenes Venn

Organ for Norges Samemisjon nr. 11 – 2011 Årgang 86

*Velsignet jul!
Buressivdniduvvon
juovllat!*

For et barn er oss født,
en sønn er oss gitt.
Herreveldet er lagt på hans skulder,
og hans navn skal være:
Underfull Rådgiver, Veldig Gud,
Evig Far og Fredsfyrste.
(Jes. 9,6)

Møter i Roan (og på Steinkjer)

Tekst og foto: Jon Amundal

Et av de stedene jeg har besøkt de siste årene er Roan. Roan er en kystkommune på Fosenhalvøya, der jordbruk og fiske har gitt arbeid til mange. Nå gir ikke disse primærnæringene arbeid til så mange, og folketallet har gått noe ned de siste årene. Kommunen har i dag ca 1000 innbyggere.

Samemisjonen har ikke hatt foreninger her på mange 10-år, og slik sett har vi ikke hatt mye virksomhet her. Men de siste 10 årene har Sigrun og Leif Ugedal lagt opp til 2 – 3 møter for meg, slik også i år.

9. november var det jeg satte kursen for Roan, dvs jeg kunne ikke ta strake vegen fra Inderøy til Roan. Samemisjonsforeningen på Steinkjer skulle også denne dagen ha formiddagstreff på bedehuset, og jeg hadde fått forespørsel om å delta der. Så turen til Roan gikk denne gangen om Steinkjer. Ca 15 personer var møtt fram da formann Elsa Skevik kunne ønske velkommen. Etter sang og åpningsord "måtte" vi ha kaffe. Kaffe og noe å bite i er obligatorisk – og viktig på slike treff. Det smaker

Harry og Judith Sørensen.

godt og skaper også stemning – og åpner mange ganger for Ordet. Etter den legemlige føde var vi så klare for å samle oss om sang og andaktsord. Allehelgensteksten om den store hvite flokk var det vi fikk dele sammen. Vi hadde nettopp Allehelgensdag – og mange av oss hadde mintes kjente og kjære som ikke lenger er sammen med oss. De som har rensset sine kapper og gjort dem hvite i Lammets blod, får være i den store skare som synger lovsangen for Gud og Lammet. Skaren er av alle nasjoner og tungemål, og er så stor at ingen kan telle den. Måtte vi stille oss slik at vi får være med i det lovsangskoret.

Etter flere sanger og info om Samemisjonens arbeid gikk det mot slutten av dette formiddagstreffet. Folk bega seg på heimvei, og jeg fortsatte mot Roan.

I god tid før møtet nådde jeg fram til Sigrun og Leif. Bedehuset her i Roan ble solgt for noen år siden, og derfor er de fleste møtene husmøter. I kveld er møtet hos Sigrun og Leif. Flokken som samles er ikke så stor, og denne kvelden er vi 7 – 8 stk. Men Jesus har gitt sitt løfte: Hvor to eller tre er samlet i hans navn – der er han midt i blant. Det er ikke antallet som er det viktigste, men at vi får et møte med Jesus.

Neste kveld er møtet på Straum, ei grend ca 1 ½ mil nord for Roan sentrum. Hovedveien til Roan går herom, så for meg ble det et lite stykke på heimvei. I kveld er det Reidar Strøm som tar imot oss. Reidar bor for seg selv i stua. Kona, Betty, fikk slag for noen år siden og er på sykehjemmet. Men Reidar vil gjerne ha møte. Han smiler, tar oss i hånden og ønsker hjertevarmt velkommen. Og denne kvelden er vi noen flere – 12 stk.

To av møtedeltakerne, Judith og Harry Sørensen, har med sangbok og gitar og synger gjerne for oss. Da

Reidar Strøm.

de nærmet seg pensjonsalderen, flyttet de fra Trondheim og til heimbygda. De er stadig på farten med gitar og sangbok, og gleder med sin sang og sitt vitnspeyrd i mange sammenhenger. Sangen om Jesus når ofte inn der ord ellers ikke når inn.

Også denne kvelden er det bevertning etter møtet. Reidar har ordnet noe, og sønn og svigerdatter kommer også med fat. Praten går livlig, og det er godt å være sammen. Men snart er det tid til å bryte opp. Jeg setter kursen mot Inderøy, og de andre til sine hjem i Roan. Godt har det vært å samles, og vi kjenner noe på det sangeren uttrykker:

*Velsigna band som bind Guds folk i saman her,
i same kjærleik, same sinn som i Guds himmel er.*

*Vi kjenner saknad sår Når her vi skiljast må,
Men vonar i Guds rikes vår Kvarandre atter sjå.*

(Sangboken nr 569, vers 1 og 6)

I dette nr kan du **LESE OM:**

Møter i Roan (og på Steinkjer)	2
Radio DSF går videre	6
Møteuke i Porsanger	7
Reisebrev frå Sogn	8-9
Sangen min	10
Minneord Petter Ravna	11
Et underlig bønnesvar	11
Ninni Berge, nytt landsstyre- medlem	12
Takk – og litt om økonomien	13
Skolegudstjenester er OK	15
Hvordan feirer vi jul?	16

Forsidefoto

er tatt av Jon Amundal.

På lederplass

Tenn lys for Jesus!

Vi er på vandring mot julehelga 2011. Mye av naturen har lagt seg i dvale, og det er sparsomt med lys de siste ukene like før jul. I den nordligste delen av Norge krøp sola under horisonten ca 20.-25. november, og der har den tenkt å være til ca 20.-25. januar. Og lenger sør i landet er det forholdsvis få timer med lys hver dag.

Midt i denne mørke tiden er det velgjørende å tenne lys. Vi kjenner at lysene gjør noe med oss. Vi blir lysere til sinns. Og for oss som tror på Jesus er det velgjørende å få tenne lys for Jesus, all verdens frelser.

I adventstida tenner vi lys for Ham som kom til jord i tidens fylde for å frelse oss fra synd, død og satans makt. Vi tenner også lys for Ham som en gang skal komme tilbake med himmelens skyer, for å holde dom over levende og døde. Da skal han sette alle ting i den rette skikk.

Men vi vil også tenne lys for Ham som møter oss i sin kirke på jord i dag, gjennom ord og sakrament. Tenk at han møter oss gjennom nådens midler i dag!

Når vi tenner alle adventslysene like før jul, da vet vi at den store lysfesten nærmer seg med raske skritt, og gleden stiger i styrke både blant barn og voksne.

Når vi tenner adventslysene og julelysene, vil vi tenne dem for Jesus, Verdens Frelser. Vi vil tenne dem i takknemlighet for alt det Jesus har gjort for oss inntil denne dag. Han har gjort alle ting vel. Og selv om vi har syndet i stort og smått, har vi likevel fått ta imot syndsforlatelse av bare nåde fra hans gode hender. Han har sagt oss at vi får være hans kjære barn, på tross av alt. Han har

gitt oss del i et levende håp, og når reisa på jord er slutt, skal vi få samles med våre kjære i det evige Guds rike.

Du: Vi har stor grunn til å tenne lys for Himmelkongen, all verdens frelser og dommer. Og vi vil tenne lys for alle i vår egen familie, til et vitnesbyrd for alle dem som bor i vårt hus.

Det er kanskje flere i vår familie som ikke bekjenner troen, men lysene er et vitnesbyrd om Ham som ønsker å kalle alle mennesker inn til seg. Han sa det slik en gang:

”Jeg er verdens lys. Den som følger meg, skal ikke vandre i mørket, men ha livets lys.” Johs. 8,12

Alle de som tar imot Herren Jesus som Frelser og Herre, skal få oppleve at omvendelsen leder til lys og håp. Men de skal også få oppleve ennå mer: De skal få kjenne at det kommer et herlig lys inn i hjertet.

Det kan hende at vi kommer til å møte mange slags vanskeligheter på livsveien, men på tross av dem vil vi oppleve at vi har lys i vårt hjerte og sinn. Vi har ikke produsert lyset selv. Lyset kommer fra Jesus, han som har sagt at vi som tror på Ham ikke skal vandre i mørke, men ha livets lys.

Det ligger et sterkt misjonsmoment i adventslysene og julelysene. Lysene vil minne oss om at Herren har kalt oss til å arbeide for Ham, så lenge det er dag. Og vi i Samemisjonen har fått et særlig kall til å arbeide sammen med og blant den samiske befolkning i Norge og på Kola.

Kjære venner! Vi er kalt til å tenne lys. Vi er kalt til å tenne lys for Jesus, slik at andre mennesker kan bli kjent med Ham!

Magne Gamlemshaug

Rohkos

Lávlun njuoratmánáiguin

Luk. 1, 46 - 55

Čállii: Arne Aspeland Ill.: Frode Kalleland Sámás: Rávdná Turi Henriksen

Dalle Márjá celkkii:

Mu siellu rávida Hearrá, ja mu vuoigņa ávvuda Ipmila, mu beasti, dihtii. Dasgo son lea geahččan vuollegis bálvleaddjásis. Dás duohko buot sogat rámidit mu ávdugassan, dasgo buotveagalaš Ipmil dahká munnje stuora daguid, bassi lea su namma. Sogas sohki son árkkálmastá sin geat ballet sus. Su gievrras gieđat dahket fámoláš daguid; son biđe sin geain leat čevalás jurdagat sin váimmuin, ja nordada ráđdejedjiiid eret truvnuin ja bajida smávvaíd. Son biebmá nealguid buriid attáldagaiguin, muhto rigggáid son vuolggaha eret iežas luhtte guoros gieđaid. Son veahkeha bálvleaddjis Israela ii ge vajáldahte árpmiheames su, nugo lohpidii min máddariidda, Abrahamii ja su sohki - agálaš áigái.

Maria lávlu iežas njuoratmánái. Nu mo eará eatnit son nai lávlu mánnásis eatni heakkas. Son lávlu máidnuma ja giitosa Ipmilii.

Leat moadde beaivvi vássan dan rájes go engel oahppalattai su ja surgehii su ja buvtii dieđu ahte Maria galgá šaddat Ipmila Bártni eadnin. Ballu. Dorvvohisvuohta. Maid Josef dadjá dása. Nu buorre várrái beassat buot dáiguin jurdagiiguin. Deaivvadit Elisabethiin, suinna ságastallat. Álgit illudit dan skeaŋka ja doaimma dihtii mii su vuordá.

Maria máidnunlávlla. Lukas-evangeliuma teaksta, kap 1. 46-55 lávlojuvvo ain. Ii nu dávjášat lávlojuvvo go girkut ja searvegottit bovdejit etniid čoaŋkanit mánáideasetguin lávlumiidda. Muhto maidái dát mánát ja bearrašat veahkehuvvojit oaidnit eallima skeaŋkan ja doaimman mii bohtá Ipmilis. Ja giitit dan ovddas.

Maria máidnunlávlla lea ilu ja vuordamuša lávlla. Son lea oidnojuvvon Ipmilis. Son lea bajiduvvon ja ožžon

ođđa eallinmovtta. Ođđa eallima. Dan dihtii son máidnu Ipmila leat iežas beastin. Su namma galgá leat Jesus, lei engel dadjan. Jesus mearkkaša "Hearrá lea beasti". Muhto Maria ii dieđe vuos maid dat mielddisbukta sutnje ja mánnái mii lea vuolggahuvvon. Son guhte lea Beasti.

Lutherlaš árbevierus leat mii jurddašan ilá smávvat Maria hárrái. Mii dárbašit Maria oážžut oidnosii buktit eadnedoaimma servodagas ja stuoridit nissonolbmo saji girkolaš oskkueallimis. Maria ieš lávlu ahte dás maŋás galget buot sogat máidnut su ávdugassan. Ja dan mii dahkat go Maria illu beassá leat min illun, go Maria máidnunlávlla beassá leat min juovlálávlla ja go Maria beasti beassá leat min beasti.

Maria lávlu Ipmilii gudnin. Son máidnu Ipmila su bassivuoda ja oskkáldasvuoda dihtii, su stuorisvuoda ja daguid dihtii, movt ráđdejeaddjit leat šaddan mannat ja uhcimusat leat aliduvvon, movt sii geat ledje nealgumin leat ožžon buriid attáldagaid ja rigggát leat sáddejuvvon guoros gieđaid ruoktot.

Muhto leago dát duohta? Leago dákkár Ipmil gean mii dovdat, dat gii ráđde áiggi mannelaga ja fuolaha rievttii ja vuoiggalašvuoda, borramuša nealguide, olmmošárvvu sidjiide geat leat njeidojuvvon, ráfi doppe gos ráđdejeaddjit hearjedit iežas et almogiiin jna. Go dálá áiggi galgat lávlut Maria máidnunlávllaga, de mii galgat lávlut duohtavuoda Ipmila birra. Leago Maria máidnunlávlla nuohtahis ja behtolaš lávlla?

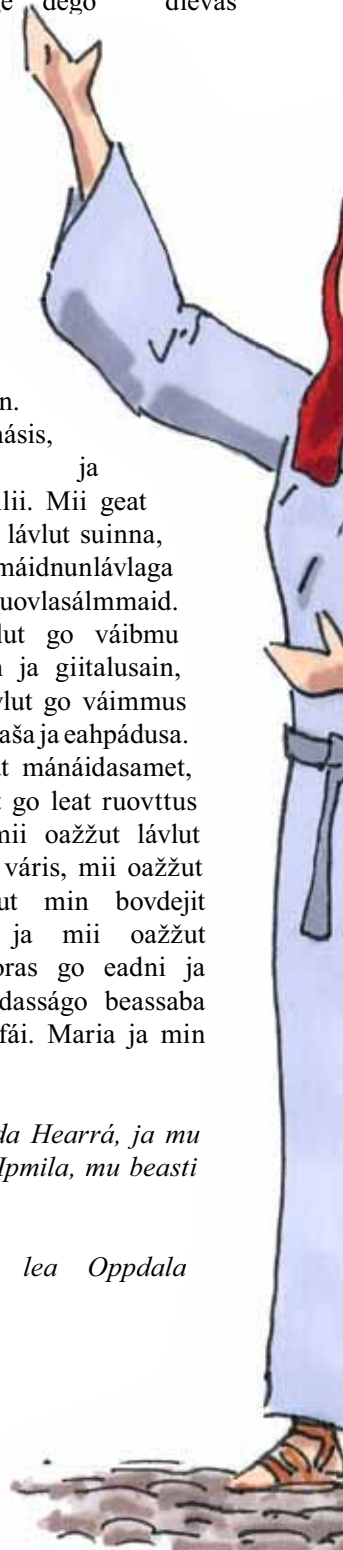
Maria lávlu Ipmila birra nu movt juvddálaččat ja risttalaččat álohii leat dahkan, Sálmmaid girjjis ja Ođda-testameantta máidnunlávllagiid, máidnunlávllagiid ja váiddalávllagiid, ilu ja dorvvohisvuoda, oppa eallin lávlu

Ipmila muođuid ovddas. Lea olbmuid ja Maria rohkadus mii lávllagis bohtá ovdan. Ja dat lea buhtis ja duohta. Ii fal dakkár duohta dego politihkalaš rámaidallan, iige dego dievas

duohtavuoha Ipmila birra, muhto duohta máidnunlávlla eallima Hearrá birra, gii ovttá gearddi galgá ollašuttit bestojumi duoji. Das lea Maria Hearrá bálvleaddjiniisson. Maria lávlu mánnásis, máidnunlávlla ja giittoslávlla Ipmilii. Mii geat dál eallit, oážžut lávlut suinna, lávllaga Jesusii, máidnunlávllaga Ipmilii, juovlasálmmaid. Mii oážžut lávlut go váibmu devdojuvvo iluin ja giitalusain, ja mii oážžut lávlut go váimmus dovdat balu, morraša ja eahpádusa. Mii oážžut lávlut mánáidasamet, mii oážžut lávlut go leat ruovttus beavddi birra, mii oážžut lávlut go mii leat okto váris, mii oážžut lávlut go biellut min bovdejit ipmilbálvalussii ja mii oážžut lávlut seangaguoras go eadni ja áhčči vuordiba dasságo beassaba dáppe vuolgit ráfái. Maria ja min máidnunlávlla.

"Mu siellu rávida Hearrá, ja mu vuoigņa ávvuda Ipmila, mu beasti dihtii."

Arne Aspeland lea Oppdala suohkanbáhppa

Andakt

Babysang

Luk. 1, 46 - 55

Ved Arne Aspeland Ill. Frode Kalleland

Da sa Maria:
Min sjel opphøyer Herren, og min ånd fryder seg over Gud, min frelser. For han har sett til sin ringe tjenerinne. Fra nå av skal alle slekter prise meg salig, for store ting har han gjort mot meg, han den mektige; hellig er hans navn.

Hans miskunn varer fra slekt til slekt for dem som frykter ham.

Han gjorde storverk med sin sterke arm; han spredte dem som gikk med hovmodstanker,

og støtte herskere ned fra tronen, men de små opphøyet han.

Han mettet de sultne med gode gaver, men sendte de rike tomhendte fra seg.

Han tok seg av sin tjener Israel så han kom i hu sitt løfte til våre fedre

og viste miskunn mot Abraham og hans ætt – til evig tid.

Maria synger for babyen sin. Som så mange mødre synger hun for barnet hun har i magen. Hun synger en lovprisning og takkesang til Gud.

Det har gått noen dager siden det sjokkerende englebesøket og budskapet om at hun, Maria, skulle bli mor til Guds Sønn. Redselen. Usikkerheten. Josefs reaksjon. Godt å komme opp i fjellet med alle

tankene. Få møte Elisabet, snakke med henne. Begynne å glede seg over gaven og oppgaven som venter.

Marias lovsang. Teksten vi har i Lukas-evangeliet 1, 46-55, synges fortsatt. Den synges nok ikke så ofte når mange kirker og menigheter samler mødre og babyer til babysang. Men også disse barna og familiene får hjelp til å se livet som en gave og oppgave fra Gud. Og takke for det.

Marias lovsang er en sang i glede og forventning. Hun er sett av Gud. Hun er løftet opp og gitt nytt innhold i livet. Et nytt liv. Derfor lovpriser hun Gud som sin frelser. Du skal gi han navnet Jesus, hadde engelen sagt. Jesus betyr "Herren frelser". Men ennå vet hun ikke hva det innebærer for henne og for barnet hun bærer under hjertet. Han som er Frelseren.

I vår lutherske tradisjon har vi tenkt for smått om Maria. Vi trenger Maria for både å pusse blank morsrollen i samfunnet og for å gi større kvinnelig innpass i kirkens fromhetsliv. Maria synger selv at fra nå av skal alle slekter prise henne salig. Og det gjør vi når Marias glede blir vår glede, når Marias lovsang blir vår julesang og når Marias frelser blir vår Frelser.

Maria synger til Guds ære. Hun lovpriser Gud for hans hellighet og trofasthet, for hans storverk og handlinger, hvordan herskere har blitt avsatt og småkårsfolk har blitt løftet opp, hvordan de sultne har fått gode gaver og de rike har blitt sendt tomhendt bort.

Men er dette sant? Er det slik vi kjenner Gud, som den som griper inn i historiens gang og sørger for

rett og rettferdighet, mat til de sultne, menneskeverd for de som er langt nede, fred der herskere går amok mot eget folk, osv, osv. Skal vi synges Marias lovsang i dag må vi synges sant om Gud. Er Marias lovsang ustemt og falsk?

Maria synger om Gud slik jøder og kristne alltid har gjort, fra Salmenes bok og de Ny-testamentlige lovsangene, lovsangene og klagesangene, gleden og fortvilelsen, hele livet i sang for Guds ansikt. Det er menneskenes og Marias tilbedelse som kommer fram i sangen. Og den er ekte og den er sann. Ikke sann som politisk skryteliste, heller ikke sann som den fulle sannhet om Gud, men sann som lovprisning av historiens Herre, som en dag skal fullføre sin frelsesplan. Der er Maria Herrens tjenestekvinne.

Maria synger for babyen sin, en lovprisning og takkesang til Gud. Vi som lever i dag får synges med henne i sangen, sangen til Jesus, lovsangen til Gud, julesangene Vi får synges når hjertet er fylt av glede og takk, og vi får synges når hjertet kjenner frykt, uro og tvil. Vi får synges for barna og babyene våre, vi får synges når vi er samlet rundt bordet hjemme, vi får synges når vi står alene i fjellet, vi får synges når klokken kaller til gudstjeneste og vi får synges ved senga når mor og far venter på å få fare herfra i fred. Marias og vår lovsang.

"Min sjel opphøyer Herren, og min ånd fryder seg i Gud, min frelser."

Arne Aspeland er sokneprest i Oppdal

Radio DSF går videre - - -

Ved Alf K. Tellefsen Foto: Astrid Tellefsen

Slik stod i siste nummer av Samenes Venn, og det var sant, Radio DSF går enda videre.

I dag, fredag 25. november, har styret i Radio DSF bestemt at de daglige programmene justeres litt, - og fra 1. januar 2012 gis enda et nytt tilbud:

Hele Radio DSF's program streames, det vil si at sendingene kan høres direkte via websiden til Radio DSF, www.radiodsf.no.

Opptak av møter og noen av våre faste programmer vil også være tilgjengelig for lytting eller nedlasting, i en fastsatt periode.

Radio DSF's program vil bli slik fra 1. januar 2012.
 Kl. 09.30 – 11.00 Mandag til fredag, ” Veien Gjennom Bibelen/Geaidno Biibala čađa”. Mandag kommer også samisk diakoniprogram og tirsdag norsk diakoniprogram. Torsdag kommer samisk andakt.
 Kl. 11.00 til 12.30 deles nå i tre.
 Kl. 11.00 - 11.30 Norsk program: ”Vindu Mot Livet”.
 Kl. 11.30 - 12.00 ”Veien Gjennom Bibelen” på Finsk.
 Kl. 12.00 - 12.30 ”Veien gjennom Bibelen” på Russisk.
 Søndag kl. 09.30 - 11.00 Onsdagsmøtet fra siste onsdag sendes i reprise.

Søndag kl. 11.00 - 12.15 Gudstjeneste fra Karasjok kirke. (sendes ikke på internett)

Hvis det ikke er gudstjeneste i Karasjok kirke sendes tospråklig andakt/møteopptak.

Kveldsendingene er reprise kl. 18.00 - 21.00. Mandag, tirsdag og fredag.

Onsdag kl. 18.00 - 19.30 ” Veien Gjennom Bibelen/Geaidno Biibala čađa”

Onsdag kl. 19.30 - 20.30 Onsdagsmøte – De aller fleste direktesendte fra Finnmark.

Onsdag kl. 20.30 - 21.00 Samiske og norske sanger og salmer.

Torsdag kl. 18.00 - 19.00 ” Veien Gjennom Bibelen/Geaidno Biibala čađa” + Samisk andakt.

Vi må si det igjen at skal vi lykkes med dette trenger vi hjelp!

Vi trenger hjelp til å gjøre kjent Radio DSF sine sendetider, program, frekvenser og vår internettside.

Skal vi lykkes trengs mye bønn! Hvem vil være med i denne tjenesten?

Radio DSF trenger også gaver til driften.

Den nye stasjonen i Tana har kostet en god del. Allerede har vi fått mellom 60 og 70 tusen øremerket til mastebygging

i Tana, men vi mangler enda rundt 100.000,- så vi er takknemmelige for gaver til dette.

Driften av en slik nærradio krever også sitt, av faste avgifter, strøm til stasjonene, husleie, og lønnsutgifter m.m.

Det nye med at hele Radio DSF's program legges ut på internett vil, etter det vi kan se nå, gi en ekstra utgift på 7 – 8 tusen pr. år.

For dem som kan tenke seg å sende en gave til Radio DSF, er vår bankkonto i Karasjok. **4932.63.30026.**

For den som vil hjelpe med utgiftene til ny mast i Tana, merkes gaven/innbetalingen: ”Mastebygging”, ellers vil det bli benyttet til radioens drift.

På forhånd sier vi hjertelig takk for all støtte!

Algasvarre masten med Telenors mast i bakgrunnen.

Vår Porsangerreise

Ved Magne Gamlemshaug

På et Finnmarksårsmøte i september ble avtroppende gen.sekr. og predikant Willy Nicolaisen utfordret til å ta en møteuke i Porsanger i løpet av høsten. Som sagt, så gjort, og mandag 21. november var vi på plass i Lakselv. Vi skulle ha Lakselv Misjonshus som base, og Borgny Persen hadde sagt seg villig til å være husmor for oss. Dermed hadde hun klargjort rommene våre, hun hadde kjøpt en god del mat, og hun sa at vi kunne regne med å spise middag hos henne de fleste dagene. Og Willy, han skulle være både predikant og sjåfør.

Virksomheten i Lakselv

Tirsdag kveld 22.11. var det invitert til møte i Misjonshuset. Flokken som kom var ikke stor, men den var lyttende og konsentrert. Magne Gamlemshaug talte ut fra de 12 første versene i kap. 2 i Markus ev., og Willy Nicolaisen fulgte opp med en tale som føyde seg fint inn i det som var sagt tidligere. På møtet traff vi også mennesker vi ikke hadde møtt på mange år, og gjensynsgleden var stor.

Onsdag var vi invitert til middag hos noen som hørte til Willys slekt i Lakselv. Vi fikk en solid laksemiddag, og på ettermiddagen leste Magne inn en tale som skulle sendes på et onsdagsmøte i Radio DSF i midten av desember. Kl 1930 samme dag ble det holdt onsdagsmøte på Misjonshuset, som gikk på direkten gjennom Radio DSF. Alf K. Tellefsen ledet det hele, og Magne talte over en tekst fra Salme 116, 1-9 med Klemet J.O. Hætta som tolk. Deretter holdt Willy en engasjert evangelisk tale.

Torsdag formiddag var vi på et husbesøk hos et ektepar i Lakselv, og det ble holdt andakt med utgangspunkt i 1. Tess 5, 9-11. Om ettermiddagen

hadde vi andakt på Porstun i Lakselv. Vi hadde nesten 30 tilhørere, og Fil. 4, 6-7 var den bærende tekst i andakten. Om kvelden brukte Magne 2-3 timer til skrivearbeid med tanke på Finnmarksrådets møte neste dag.

Til Karasjok og Billefjord

Fredag 25.11 ble en meget hektisk dag. Det var berammet Finnmarksrådsmøte i "Tellefsenhuset" i Karasjok kl 11, men vi kom sent i gang fordi Einar Hagalid og Aslaug Dervola hadde kjørt på en elg 2-3 mil fra Karasjok. Einar og Aslaug slapp unna sammenstøtet uten en skramme, men elgen måtte bøte med livet.

Men kl 10 samme dag hadde Magne lest inn en andakt med tanke på sending i Radio DSF 1. juledag. Klemet J.O. Hætta var tolk.

FR-møtet var slutt litt før kl 16, og da brøt vi opp fra Karasjok i retning Billefjord (ca 11 mil). Billefjord ligger på vestsida av Porsangerfjorden, ca 35 km fra Lakselv. Kl 18 var det møte i Billefjord kapell, og der fikk jeg møte flere mennesker som jeg ikke hadde møtt på mange år. Og du kan tro at gjensynsgleden var stor!

Det var fint å møte vennene, og Johannes ev. 3, 16-21 var den bærende teksten i møtet.

Lørdag formiddag gikk med til forberedelser, og etter en god middag hos Borgny Persen og en god hvil dro vi til møte i Billefjord kapell igjen. Flokken hadde økt siden fredag, og vi fikk et sterkt og oppløftende møte.

Magne talte ut fra Johannes ev. 6, 66-69, og Willy delte Guds ord med stor kraft ut fra Rom 1. Budskapet tok tak i folket, og det ble både lovprisning, likatus (rørelse) og mange sanger og salmer. Dessuten

var det samtale mellom sangene. En av møtedeltagerne sa: "Dere skulle ha vært her i 30 dager!"

Etter møtet ble vi med en av møtedeltakerne hjem for å be for hans syke hustru. Det ble en velsignet stund der vi merket at himmelrikets krefter var nær.

Besøk i Børselv

Børselv ligger på østsida av Porsangerfjorden, ca 44 km fra Lakselv. Og søndag 27.11 var det berammet møte i Børselv forsamlingshus, - et hus som eies av Samemisjonen.

Møtelyden var ikke stor, men ordet var utfordrende og sterkt. Magne tok for seg de 4 siste versene i Matteus ev. 9. Der står det bl.a.: "Be derfor høstens herre sende ut arbeidere for å høste inn grøden hans." Willy fulgte opp på sin kraftfulle, engasjerte og utfordrende måte.

Etter møtet ble det invitert til "kirkekaffe" med kaffe og kaker. Det var Borgny Persen som foresto bevertningen, slik hun hadde gjort på flere av møtene. Og denne dagen høstet hun også varme takkens ord og en god klapp.

Om kvelden var vi på et husbesøk i Lakselv, og mens vi var der delte vi Guds ord ut fra Joh. ev. 8,12.

Avrundning

Vår Porsangerreise var nå kommet til sin slutt, og mandag 28.11 begynte vi på hjemveien. Og vi gjorde den i erkjennelsen av at vi hadde fått dele et dyrebart ord med folket i Porsanger, - et ord som skal leve mye lengre enn oss.

Under møtene i Porsanger ble det gitt vel 4 500 kr til Samemisjonen, og vel 1 000 kr til Radio DSF.

Ei veke i Sogn

Reisebrev frå Ove-Kjell Sakseid

”Gå difor ut” Utfordringa går til oss alle. Me kan, kvar på vår måte, gå inn i tenesta. Eg fekk seie ja til ei ny møteveke i Sogn, og dei som er møtekontaktar rundt i bygdene eg fekk vitja, fekk seie ja til å leggja til rette for møte. Det andre er minst like viktig som det første.

November er normalt ei god tid for møte. Midt mellom sommar og jul, og i den tida me får smaka på den første delen av vinteren på våre trakter. Slik også denne gongen, men berre førvinter vart det ikkje. Det vart meir av klåre, vakre haust dagar og eit avbrot på regnsommaren og den våte hausten me har hatt.

Første plassen eg skulle ha møte, var i Kaupanger. Eg vart mest avskremd då eg kom til dit, for nede i bygda låg skodda så tett at det var vanskeleg å sjå veg og vegskilt. Det var mest som eg måtte føla meg fram. Men eg kom inn på den rette vegen til Dalåker, og ikkje langt opp i lia letta skodda. Ho låg som eit teppe over dei lågaste delane av bygda.

Vel mottatt vart eg denne gongen også hos vertskapet. Dei stelte godt

Unge i Luster står klare til å overta musikken.

med ein omflakkande ferdakar. Dei ville førebu meg på at me ikkje kunne venta den store forsamlinga på Bedehuset om kvelden. Og då møtet tok til, var det ein ”normalt” stor flokk. Me fekk dela Guds ord, både gjennom song og vitnemål. Og velsigna vart me, både gjest og fastbuande.

Eg må med ein gong få seia at det er ikkje vanskeleg å ta ut når ein blir mottatt slik som hos misjonsfolket. Sjølv om ein pensjonist så gjerne skulle vore heime saman med kona. Eg reiste frå ein heil del utarbeid eg skulle hatt unnagjort før vinteren slo til. Eg får berre håpa på sein vinter i år.

Innerst inne i ein av fjordarmane i Sognefjorden ligg Skjolden, og berre eit par kilometer opp gjennom dalen derfrå ligg ei bygd som heiter Fortun. Kjellaretasjen i Bedehuset der hadde blitt skada av vatn, men møtesalen var intakt. Store og små møtte fram, og i det minste eg som var gjest, fekk velsigning med på vegen vidare. Eg vonar og bed om at dei som var på møtet også fekk noko med på heimvegen.

Motivet er velkjent.

Sognevegane er lange, og for oss her sørpå verkar det langt mellom bygdene. Men det må seiast at me ikkje er vane med avstandane nordpå. Vegane er smale og tronge, men det skal me takla. Me som høyrer Herren til skal halda oss på den smale vegen.

Og på denne vegen mellom Fortun og Hafslo ligg Luster. Her får eg sjå innoen ein familie der far har røter frå grannebygda mi. Eg får enno ein gong vere på vitjing hos Straumstein sine. Og fornye kjennskapet med små og store. Og får velsigning med

Kaffi høyrer til på misjonsmøte i Hafslo.

vidare på ferda etter at me har vore innom Bedehuset og hatt møte.

Kven har ikkje høyrte om Veitastrand? Om vintrane kan me stundom høyra at bygda er isolert på grunn av snøskred. Då kan luftputebåten vere einaste sambandet bygda har med omverda. Her bur ein krull menneske i denne bygda som har vel 3 mil til næraste granne. Heilt inne mellom to av armane til Jostedalsbreen ligg bygda. Dei set pris på vitjing. Det er ikkje så ofte omflakkande talarar er innom. Og dei prøver å oppretthalda aktiviteten på Bedehuset.

På veg inn til Veitastrand hadde eg vona på klårver slik at eg kunne få oppleve den ville naturen, men om det var aldri så klårt, låg skodda så tett langs vatnet at det var lite anna å sjå enn ein og annan fjelltoppen. Men mottakinga i bygda stod ikkje attende for den eg fekk dei andre stadene. Opne dører og opne hjarto. Takk til folket i Veitastrand, også. Og takk for omvisinga eg fekk i bygda.

Så stod berre Hafslø att på reiseruta for denne veka. Det er ein av dei få stadane som kan skilta med foreining for Samemisjonen. På dei andre stadane eg fekk vitja, har me kontaktpersonar. Her var

Eivind Ruud hadde trekkspelet med.

me samla til misjonsmøte laurdag ettermiddag. Og mat måtte det vere på ei slik samling. Søndag var det familiesamling, og her var nok den største forsamlinga på denne rundturen, men så var det ei av dei største bygdene på denne ruta, også.

Og så kunne eg snu nasen heimover. Både kona mi og eg såg fram til å få gli inn i normaltilværet att. Men Jesus spør i dag som før: "Kven skal eg senda? Kven vil gå?" Skal Samemisjonen og andre

misjonar oppretthalda arbeid i bygdene, må me møta misjonsfolket på deira heimebane. Og dei set pris på vitjing. Dei tar imot, og det ikkje berre høyrest, men det kjennest også. Kven som er mest velsigna, eg eller tilhøyrarane, skal vere usagt.

Takk for mottakinga. Takk for at de tok så vel imot meg.

Helsing Ove-Kjell

Frå kretssekretær til møtekoordinator

Det er vanskeleg å få tak i dyktige kretssekretærar. Den som hadde stillingen i Bergen krets slutta, og me har prøvt å få tak i ny utan å lukkast. Dette har sett tankane i sving, og me har lagt opp ein ny strategi. I plassen for kretssekretær i full stilling har me tilsett møtekoordinator i 20 prosent stilling. Me har ikkje tankar om at denne personen skal dekkja kretssekretæren sine oppgåver, men me trur han kan dekkja ei av dei.

Møtekoordinatoren skal få avtale med møtekontaktane rundt i bygdene i kretsen om møte. Så har han namn på ein heil del fritidsforkynnarar som har sagt seg villige til å ta nokre møte for Samemisjonen. Dette gjer dei på fritida si. Dei får dekkja utgifter til reis og anna dei måtte ha.

På denne måten får me arrangert ein god del fleire møte enn det me har hatt i kretsen dei siste åra. Me får kome i kontakt med misjonsfolket og dei får høyre

om arbeidet dei er med og støttar. Det er ikkje berre økonomien som vert styrka gjennom opplegget, men bygdene får oppretthalde ein del møte dei elles ikkje ville fått tilbod om. Så kan kontakten mellom kretsnivået og misjonsfolket bli styrka.

Kretsstyret ser med forventning på resultatane av opplegget. Det har ikkje fått verka meir enn nokre få månader enno, men det ser svært så positivt ut. Derfor vågar me å presentere opplegget i Samenes Venn. Kanskje det kan bli til nytte og inspirasjon for andre enn oss.

No løyser me ikkje alle utfordringane ved kretskontoret gjennom møtekoordinatoren. Kontorfunksjonane må oppretthaldast, men kanskje dei og kan løysast gjennom deltidsstinning og frivillig engasjement. Me har tankar rundt det og, og kan koma attende til det seinare.

Ove-Kjell Sakseid

Stor glede for hele folket

Av Mathilde Olsen (fra Samenes Venn 1973)

Det budskapet engelen fortalte hyrdene på Betlehemsmarkene julenatten, er budskapet uten sidestykke i historien. Jeg kommer til dere med bud om en stor glede, en glede for hele folket!

Var det glede over gode kår i denne verden, glede over rikdom, makt og anseelse engelen forkynte?

Nei, verdens gleder når så visst ikke til alle. De er dessuten nokså betinget av ytre forhold, og kan således være både ustabile og kortvarige. Annerledes er det med gleden som ble forkynt julenatten, det var en glede for hele folket, uansett ytre vilkår, farge, rase, stand og stilling.

En glede både for tid og evighet.

Og gledens årsak er denne ene: I dag er det født dere en frelser!

Det er en som har sagt det slik: "Dette ordet "dere" må gjøre oss glade. Her tales det ikke til stukk eller stein, ikke til sauer eller kyr, heller ikke spesielt til Peter eller Paulus, men til deg og meg. - - - Skriv derfor ordet "dere" med ildskrift i hjertet og tilegn deg med glede denne frelsers fødsel!"

Hva større kunne vel hende oss? Hvilken gave kan vel overstråle frelsens gave? Det vil si, om jeg har sett at jeg er et fortapt og fordømt menneske, som på ingen måte kan nærme meg den hellige Gud, eller ved egen innsats ha noe håp om en plass i Guds himmel. Ja, med en slik opplevelse som bakgrunn er det salig å lytte til englesangen: I dag er det født dere en frelser! Det er gaven over alle gaver, gleden over alle gleder, det er livet!

Så bøyer vi oss i støvet for ham også denne julekveld og ber:

Akk kom, jeg opp vil lukke

Mitt hjerte og mitt sinn –

Og full av lengsel sukke:

Kom Jesus dog herinn!

Jag står på Golgata

1. Jag står på Golgata,
jag ser min mästare där,
jag möter min mästars blick och han fråger:
Vad ser du mitt barn, vad tenker du mitt barn?
Och han fråger:

Ref: Mitt barn varför tar du inte imot meg?
Mitt barn varför får jag inte ta hand om dej?
Mitt barn jag vil bara velsigna ditt liv.
Mitt barn jag vil bara velsigna din dag.
Mitt barn.

2. Jag står på Golgata,
jag möter min mästare där,
jag ser min mästars sår, och han sejer:
Vad ser du mitt barn? Vad tänker du mitt barn?
Och han sejer:

Ref:

3. Jag står på Golgata,
jag ser min mästare smärta,
han gråter en tåra för mej och han fråger:
Vad ser du mitt barn? Vad tenker du mitt barn?
Och han fråger:

Ref:

4. Jag går til Getsemane,
jag möter en kvinna der,
det står en ängel brevid och han fråger:
Vad ser du mitt barn? Vad tänker du mitt barn?
Och jag svarar:

Ref: Min Gud, varför tog jag inte emot deg
Min Gud varför ville jag bara gå min egen vej
Min Mester, vil du värkligen bara velsigna mej?
Min Herre, vil du värkligen bara ge mej goda ting?
Min Gud?

5. Jag böjer mina knär,
jag tar emot mästaren där,
han tar mig i handen og ser mig i ögonen och säger:
Mitt barn, jag älskar dig mitt barn, och jag svarar:

Ref: Min Gud, jag vil bara elska och tjena dig
Min Far, jag vil alltid följa dig på min vej
Min Mester, jag vil bara att du velsignar mej
Min Herre, jag vil öppna hjärtat och ge deg min dag,
mitt liv, min sång!

"Jag står på Golgata" er ein svært sterk tekst som traff meg rett i hjarta då eg hørde den første gongen. Det var like etter eit besøk i Oskar Wistingsvei 20 i Trondheim at eg fekk cd'n med denne songen i handa. Den gjorde inntrykk og eg har seinare spelt den mange gonger.

Takk til Gud som sendte denne songen frå Himmelen!

Magnar Hellesøy

Petter Ravna til minne

Petter Ravna la ned sin vandringsdag på Allehelgensdag, 6. november 2011, 90 år gammel.

Petter Ravna vokste opp i Bonakas i Tana, og i unge år gikk han et årskurs på Tomb landbruksskole. Han gikk også et halvårig kurs på Misjonsbibelskolen i Stjørdal, og i 1950 ble han tilsatt som forkynner i Norges Samemisjon med base i Finnmark.

Gjennom de år som fulgte fikk Petter Ravna dele livets ord blant viddas folk, og han var med på å tenne lys på sin vei. Han fikk peke på Ham som sa disse ord om seg selv;

«Jeg er verdens lys. Den som følger meg, skal ikke vandre i mørket, men ha livets lys.» Joh. 8,12

Det kunne være krevende dager av og til, med bitende kulde og sne og sno. Men Herren var med ham på alle hans veier.

I 1972 ble Petter Ravna tilsatt som kretssekretær i Santalmisjonen, med Helgeland som arbeidsområde. Han var 15 år i denne tjenesten, og i 1987 slo familien seg ned i

Brumunddal, der Petter Ravnas kone Margit hadde vokst opp.

I tillegg til predikanttjenesten var Petter Ravna en glimrende tolk, og i årenes løp holdt han ca 115 andakter i Sameradioen. Disse andaktene kunne høres i den nordligste del av Nordland, i Troms og Finnmark, på finsk side av grensa enkelte steder, og i Osloreregionen. En kunne regne med at flere tusen mennesker lyttet til disse andaktene.

Gjennom flere år var Petter Ravna også med i en referansegruppe til støtte for dem som sto i fremste linje med sikte på å oversette Bibelen til moderne samisk språk. Og i denne sammenheng fikk han anledning til å aktivisere alle sine omfattende kunnskaper i samisk.

Personlig hadde jeg gleden av å være sammen med Petter Ravna på en møteuke i Kautokeino i februar/mars for ca 15 år siden. Det var en fin opplevelse, og jeg kjente at han var i sitt rette element – blant viddas folk.

Begravelsesdagen

Petter Ravna ble begravet fra Brumunddal kirke fredag 18. november. Sokneprest Lars Erlend Kielland forrettet i begravelsen, og Merethe Trøan sang 2 sanger. Soknepresten bar fram hilsener fra den nære familie, og tidligere gen.sekr. i Santalmisjonen Gunleik Seierstad bar fram en hilsen fra Normisjon.

Magne Gamlemshaug bar fram en takk og hilsen på vegne av Norges Samemisjon.

Etter jordfestelsen ble det invitert til minnesamvær i kirkestua. Her ble det frambåret hilsener fra flere hold, og noen av ungdommene sang flere fine sanger.

Magne Gamlemshaug

Mitt bønesvar

Eg var så heldig å ha ei mor som var eit bønemenneske. Det å be – vart for meg noko sjølvsgagt, alt frå mine første år. Bønesvara har vorte mange gjennom åra, men dei fleste er gløymt. Eitt merkar seg likevel ut, det var så uventa – for ikkje å seia utruleg:

Det var i midten av 1950-åra, eg var seterjente på Berildstølen, eg "setra" for far min. Rolf, mannen min, var der også. Det var ein finevers-søndag, og far kom ein tur til fjells. Eg heldt nettopp på å laga middag, ville så gjerne at far også

skulle få mat saman med oss, men hadde ikkje meir enn 7 fiskekaker (+ saus og poteter). Eg sto ved omnen og ba Gud velsigne maten så det skulle bli nok.

Vi sette oss til bords og forsynte oss. Eg, som visste det ikkje var så mykje å ta av, tok berre ei halv fiskekake første gongen. Sendte fatet til far og Rolf ein gong til, dei forsynte seg. Eg såg det vart att noko, så eg tok ei fiskekake til. Enda ein gong sendte eg fatet til far, da takka han og sa at det var godt, men no var han så mett at han ikkje greidde meir. Då eg rydda av

bordet og såg i fatet var det att to og ei halv fiskekake i sausen.

Etterpå spurde eg Rolf kor mange fiskekaker han hadde ete. "Det veit eg ikkje," svara han, "men det var minst fem". At far åt godt, det såg eg. Vi hadde ete fleire fiskekaker enn der var, og enda til løyvt to og ei halv kake.

- Tanken går til brødunderet i øydemarka, om enn i mindre målestokk.

Else Bjørlykhaug

Landsstyret

Ved *Ninni Eline Berge*

Ninni Eline Berge.

Under landsmøtet i Alta i sommer ble det valgt nytt landsstyre. Vi vil i Samenes Venn framover lage en liten presentasjon av det nye landsstyret. Vi starter med Ninni Berge som er valgt som representant fra det sørsamiske området. Her forteller hun om seg selv og fra sitt liv:

Jeg heter *Ninni Eline Berge*, født Renberg. Jeg er vokst opp i en sørsamisk reindriftsfamilie. Mine foreldre var aktiv i reindriften og det innebar at jeg måtte på internatskole i Hattfjelldal. For meg var det en god tid med en tilhørighet med andre samiske elever. Vi opplevde en fornorskingsprosess, så mye av den samiske kultur og det samiske språket ble ikke prioritert. Dette har hele livet vært et savn for meg.

Som barn fikk vi ofte besøk av NSM sin predikant, Anton Vesterfjell. Det var givende å få besøk av ham. Han hadde et vinnende vesen og en god evne til samtale. Min far trivdes i lag med han Anton. Som voksen har jeg for det meste bodd utenfor det sørsamiske området, men prøver å ha kontakt med "mitt folk". Årene ved Sameskolen i Hattfjelldal var gode.. Her opplevde jeg å bli sett og det var ikke mobbing fordi jeg var same. Det gav meg en ballast av trygghet og omsorg. Her fikk jeg mange gode venner, vi ble nesten som søsken. I de senere år har det blitt opprettet sørsamisk menighet og vi treffes ca.60 personer i pilgrimsgården i Trondheim i desember måned hvert år og det er veldig trivelig. Her får vi snakket sammen og oppgradere vennskap og tilhørighet til andre samer, veldig bra.

Utdannelse og arbeid:

Jeg gikk et år på Fredheim folkehøgskole og her fikk jeg bekjenne at jeg ville følge Jesus. Egentlig trodde jeg på Jesus før det. Jeg kan huske at jeg som barn knelte ved senga hjemme og snakket med Gud. Så gikk jeg to år ved den samiske folkehøgskole i Karasjok. Det er de beste årene i mitt liv. Her fikk vi virkelig være oss bevisst vår samiske identitet og utviklet vår samiske bakgrunn og være stolt over å

være same.. I disse årene ved DSF var jeg med i en kristen sanggruppe og vi opptrådte flere ganger.. Tiden på DSF ga meg trygghet som same og som kristen, og var en fin modningstid. Å bli lett kjent med "mamma Karasjok", Kirsten Svineng, ga meg også mye.

Senere gikk jeg to kurs ved Misjonsbibelskolen i Stjørdal (drevet av NSM og NMS). Her fikk jeg åndelig kunnskap og en grunnfestet tro på Jesus Kristus. Innimellom de to kursene, jobbet jeg som serveringsdame ved hotellet..

Så gikk ferden til Menighetssøsterhjemmets sykepleieskole i Oslo, nå høyskolen Diakonova.

I denne tiden ble Storsalen, indremisjonens storstue i Oslo mitt åndelig hjem. En fantastisk rik tid med mange gode kristne venner.

Etter endt utdannelse i Oslo og noen år i jobb ved Menighetssøsterhjemmet dro jeg til Sykestua i Karasjok. NSM eide og drev sykestua og vi sykepleiere var i tillegg til vanlig sykepleie også vertskap for besøkende predikanter. Jeg minnes spesielt Gunnar Brustad. Han var en enestående predikant og det var godt å samtale med ham. I tillegg til arbeidet på sykestua hadde vi en barnegruppe.

Senere har jeg jobbet innen det meste i sykepleiefaget og har tatt flere videreutdanninger bl.a sykepleievitenskap grunnfag ved universitetet i Bergen.

Hvorfor ja til å være med i landsstyret?

Som ovenfor nevnt har jeg vært i flere av NSM sine institusjoner, og jeg har opplevd NSM som en god kristen organisasjon. NSM har og har hatt en solid kristen forkynnelse, noe jeg setter pris på.

Og så setter jeg stor pris på at vi

i dag har en kristen organisasjon som forkynner ordet til frelse for det samiske folket. Derfor sa jeg ja til å være med i landsstyret, for å være med å påvirke veien videre for NSM.

En liten hilsen fra Bibelen.

Salme 62. "Bare i håp til Gud er min sjel stille, fra ham kommer min frelse".

Salme 37,7 : " Vær stille for Herren og vent på ham".

Ved bibelskolen i Stjørdal lærte jeg betydningen av å være stille for Gud og la han få virke med sitt Ord inn i våre liv. Og det har fulgt meg resten av livet. Dette å ta tid til stillhet og bønn innfor Herrens åsyn er veldig viktig. Verden er så opptatt av effektivitet og det blir mye stress og kav, derfor er det viktig for oss som kristne å tre innfor Gud og la han få fylle oss med sin kjærlighet og nåde.

Ved å ta tid til stillhet og bønn kan vi bære arbeidet NSM videre og han vil gi oss visdom og råd.

Salme 131.2." Jeg har brakt min sjel til ro og gjort den ganske stille, som et lite barn hos sin mor".

Hvorfor er det så vanskelig å bli stille? Dagliglivets travelhet og mas kan følge oss helt inn i lønnekammeret og så blir bønnen hektisk og det blir vanskelig å samle tankene.

Jeg vet at først når jeg faller til ro i tanker og sinn blir bønnestunden god. Jeg ber ofte:" Herre lær meg denne stillheten! Jeg har så lett for å bli rastløs og overflatisk og gir meg så liten tid til å gi akt på din storhet. Tilgi meg Gud. Men jeg vil så gjerne være stille og se dine under Gud. I 2.Mosebok 14.14 står det: " Herren skal stride for dere og dere skal være stille". Hjelp meg Gud til virkelig gå inn i mitt lønnekammer og være stille slik at du får tale til meg gjennom ditt ord og bønn.

TAKK!

Trine Lernæs, økonomiansvarlig

Helt på slutten av året vil jeg gjennom Samenes Venn få takke **alle våre givere** for **alle gavene** vi har fått i løpet av året. Dere har gjort det mulig å nå fram med Ordet i det samiske området.

Norges Samemisjon er heldig, de har helt unike givere, **altså deg**.

Vi har fått en statistikk over gaver gitt til høstofferet, det ble sendt ut i underkant av 2000 giroer, det ble respondert på 25 % av giroene og det ble gitt i snitt kr 580 pr. responderte giro. Snitt på alle utsendte giroer kr 145. De øvrige giroer som blir sendt fra Trondheim viser samme tendenser. **Kjempeflott. Hjertelig takk!**

REGNSKAPET 2011 (pr 31. oktober)

Året i år har vært spesielt med tanke på hendelser på Kola,

De viktigste delene av arbeidet på Kola er tilbake i sporet etter en skikkelig gjennomgang av rutiner, angående oversendelse av midler og ansvarsforhold.

- Suppekjøkkenet er i virksomhet, med 100 barn innskrevet. Det er en stor glede at disse barna får mat der, de trenger det! Det er økende antall

familier med problemer i Revda, siden familier som ikke kan betale gjelden sin i andre byer, blir sendt dit.

- Fadderordningene er også tilbake i normalt spor, siden vi nå har tilstrekkelig trygghet for kontroll med pengeoverføringene.
- Ordningen med Enkelthjelp har ligget nede en tid, men er i gang igjen.
- Huset Virma gir oss en rekke utfordringer.
- Den evangeliske virksomheten gjennom vårt bidrag til menigheten i Lovozero/Revda fortsetter i omlag samme spor. Det er også enkelte besøk fra Norge og Finland i menigheten.

Våre trofaste støttespillere, har blitt færre, flere foreninger er lagt ned, så til tross for at giroene som blir sendt ut fire ganger i året fra hovedkontoret, har vist en svak positiv økning, har vi i år en markant nedgang i inntektene. Selv om vi legger til grunn erfaringstall for gaver gitt før jul, vil inntektene ved utgangen av 2011 være nærmere 1 million kroner

dårligere enn året 2010, budsjettet ligger også tilsvarende under. Det er alvorlig for en liten organisasjon som Samemisjonen. Misjonen har inntekter fra fond, men på grunn av finanskrisen i verden er disse inntektene ikke så høye som forventet. Avkastningen av disse midlene i et normalår er med på å lønne 3-4 ansatte.

Inntektene i Samemisjonen er gaveinntekter og avkastninger av fond etc. Begynner vi å bruke av fondene blir avkastningene dårligere, og det blir færre midler til å lønne medarbeidere med.

På utgiftssiden har vi prøvd å skjære ned så mye som mulig, enkelte vil vel føle at vi til og med har skåret i beinet. Vi har nå reelle utgifter på Kola. Vi har også på kretsplan noen vakante stillinger, som gir noe bedre resultat på utgiftssiden.

Landsstyret og administrasjonen arbeider med å dekke inn inntektssvikt på nærmere 1 million kroner. Er du villig til å hjelpe oss?

*Nå vandrer fra hver en verdens krok
I ånden frem, i ånden frem
Et uoverskuelig pilgrimstog
Mot Betlehem, mot Betlehem*

*Se barna går foran, glad i flokk,
Så kvinner og menn, så kvinner og menn,
Selv skjelvende gamle tar sin stakk
Til krybben hen, til krybben hen*

*For alle har samme hjertetrang
Til julens fred, til julens fred.
Guds kirke i Norge, ved våg og vang,
Følg med, følg med! Følg med, følg med!*

*Og finner du ham i krybbens hø
Som hyrder så, som hyrder så,
Da eier du nok til freidig å dø
Og leve på, og leve på.*

(Sangboken nr 645)

Nytt fra Sapmi

Sametinget etablerer samisk eldreåd

Sametinget etablerer nå et eldreåd som skal bidra til at samiske eldre får direkte påvirkningsmulighet på samepolitikken. Sametingsrådet arbeider for tiden med en egen redegjørelse for samisk eldrepolitikk, og eldreådet skal blant annet være med på utformingen av den eldrepolitiske redegjørelsen. Edel Hætta Eriksen (90) fra Kautokeino er glad for å høre om forslaget. Det er så mange eldre samer som verken kan lese eller skrive, så det er et stort behov for hjelp. – Samiske eldre har historisk sett hatt en viktig rolle i det samiske samfunnet, og derfor er det viktig at Sametinget tar innover seg samenes egne tradisjoner for beslutningsprosesser og inkluderer eldre samer i sametingets organisasjon, sier visepresident Laila Susanne Vars i Sametingsrådet. Sametingets eldreåd skal etter Sametingsrådets forslag oppnevnes i desember 2012 for en to-årsperiode. Eldrerådet skal ha en bred geografisk spredning blant sine representanter. http://www.nrk.no/kanal/nrk_sapmi/1.7868117.

Samiske gutter fullfører ikke videregående

Tall fra Sametinget viser at nesten halvparten av de samiske guttene ikke fullfører videregående skole. På en fylkeskonferanse om saken i Alta nylig sa Håvard Tjora at det er viktig å se problemene tidlig og da sette inn tiltak. – En må ikke vente og håpe på at det skal rette seg, uttalte han. – Vi har begynt å sende våre lærere på kurs for å lære om hvordan de skal håndtere dette problemet, sier rektor Åge Somby ved Samisk Videregående skole i Karasjok. Skolen prøver å gi ekstra hjelp til elever som kommer til videregående skole med dårlige karakterer fra grunnskolen. Det er også viktig å finne ut hvorfor noen elever bare blir mer og mer borte fra skolen. http://www.nrk.no/kanal/nrk_sapmi/1.7869196

70 sørsamiska barn på språkbad i Storlien

Det blir kalt språkbad – Gielebiesie – og det pågikk en hele uke. 35 jenter og 35 gutter fra hele det sørsamiska området i Sverige og Norge var i høst samlet i Storlien for å dypdykke inn i det samiske språket og også lære både nytt og gammelt innen samisk kultur. Samtidig treffer de nye venner og knytter vennskapsbånd for livet. Gielebiesie er det sørsamiske ordet for en slik språkleir. Disse leirene startet for 3 år siden som et interreg-prosjekt i EU, men blir nå finansiert gjennom oridnære bevilgninger. Noen av barna / ungdommene snakker samiske hjemme, men det gjelder ikke alle. Sigrud Stångberg, en av lederne, mener slike språkbad er veldig viktige i arbeidet med å ta vare på det sørsamiske språket. Hun vil også understreke at en ikke må sette likhetstegn mellom samer og reindriftsutøvere. Ikke alle samer driver med rein, understreker hun. [Elisabet Rydell-Janson elisabet.rydell-janson@ltz.se](mailto:Elisabet.Rydell-Janson@ltz.se)

Vindkraft viktigere en reindrift?

Ut fra en veiledende dom i miljø-overdomstolen (Sverige) ser det ut til at vindkraft er viktigere enn reindrift. Vindkraftselskapet Statkraft SCA gis der tillatelse til å bygge 460 vindkraftverk i Jämtland og Västernorrland. Samebyene mister et vinterbeiteområde og også en oppsamlingsplass. Med denne dommen blir det vanskeligere med reindriften fra Dalarna og nordover, mener jurist i svenska samernas riksförbund, Jenny Wilk-Karlsson <http://sverigesradio.se/sida/gruppsida>.

Samisk hus i Tromsø?

Mikkel Gaup mener et Samisk hus kan være et alternativ til det samiske språkområdet (Det ser nå ut til at Tromsø ikke blir en "samisk by") Den kjente skuespilleren og kulturarbeideren har denne drøm for Tromsø: Et eget samisk hus, der den samiske kulturen kan dyrkes og spres. - Det vil kunne være et møtested der alt det samiske samles. Vi vil kunne

ha en samisk restaurant, en scene hvor Mari Boine kommer for å holde konserter, samiske språkkurs, og generelt et sted der man vil kunne møte det samiske og snakke samisk sammen, sier han. Han mener også at barnehager vil kunne inviteres dit for at barna i Tromsø tidlig skal bli introdusert for det samiske. Slik vil en kunne spre mer kunnskap om det samiske. - Jeg synes godt at Sametinget kan være mer offensive for å støtte opp om den type tiltak. De mottar mange millioner for å gjøre det i dag, sier Gaup. [avisen Nordlys](#)

Reduksjon av antall rein i Finnmark?

Inge Ryan, leder i reindriftsstyret, synes jobben med å få ned reintallet i Finnmark er vanskelig, og peker spesielt på alle konfliktene som er forbundet med reindriftnæringa. Nesten ingen av reindriftsutøverne i Finnmark vil være med på å senke reintallet – Det har blitt svært mye rein i forhold til tidligere, og det å fastsette et reintall på de forskjellige distriktene er veldig vanskelig. Så dette med reindrift er en komplisert næring å være styreleder for. Det som er klart er at dagens tall skal kraftig ned, og mange utøvere må regne med å måtte forlate næringa. – Vi har ikke noe valg, vi har fått et pålegg fra Stortinget og Regjeringen om at man skal redusere reintallet og få et tall som er bærekraftig i forhold til beitegrunnlaget. Da gjør jo vi – etter beste skjønn, og etter faglige vurderinger – en beslutning på det. Leder for reinbeitedistrikt 16, Nils Johan Gaup, har tidligere sagt at han vil ta i bruk alle rettsmidler for å stoppe kuttforslaget. – Vi har jo reindriftsloven som henviser til ILO-konvensjonen, og vi har øvrige lovverk i Norge som skal sikre samisk samfunn, sier Gaup. Han er ikke enig i at reindriftsstyrets kuttforslag er faglig begrunnet. – Det er ikke konsekvensutredet, og tar ikke hensyn til den samiske kulturen. http://www.nrk.no/nyheter/distrikt/troms_og_finnmark/1.7887196

SKOLEGUDSTJENESTER ER LOV

Leiv Steinar Hovtun (leder av landsstyret i Kristent Pedagogisk Forum)

KPF (Kristent Pedagogisk Forum) opplever særlig i tiden før jul at det stilles spørsmål ved om skolegudstjenester er lov eller ikke. Praksis knyttet til julegudstjenester kan dessuten variere mye fra skole til skole og kommune til kommune. Både organisasjoner og privatpersoner uttaler seg tilsynelatende på forskjellig grunnlag.

Vi mener det er viktig å ha fokus på to ting i debatten rundt dette temaet.

Det første og mest sentrale er spørsmålet om hvilke føringer som faktisk kommer fra sentrale myndigheter, uavhengig av hva både vi og andre måtte føle og ønske. KPF mener følgende gjelder i så henseende:

- Skolegudstjenester er lov med hjemmel i generell del av læreplanen.
- En skolegudstjeneste er forkynnelse og foregår på kirkens premisser. Skolen kan ikke pålegge kirken å ha et spesielt innhold i gudstjenestene. Men skolen og kirken bør samarbeide om opplegg og innhold.
- Kirkens representanter bør vise forsiktighet i formidlingen og ikke være for direkte i forkynnelsen.
- En gudstjeneste med forkynnelse og rituell handling gir rett til fritak for dem som har en annen religion eller livssyn. De som har rett til fritak skal få et alternativt tilbud. Hjemmene skal i god tid

informeres om gudstjeneste, fritaksrett og alternativt tilbud.

- Julegudstjenester bør ikke holdes siste skoledagen før jul. Vi støtter tanken om at siste skoledag før en juleferie skal være mest mulig samlende for alle elever.

Det andre vi syns er viktig å løfte fram, er at en gudstjeneste i kirken er en del av norsk kultur som det er viktig å ta vare på. I tillegg har dette med barn og unges generelle dannelse å gjøre og gir en anledning til å lære dem hvordan de skal oppføre seg i et hellig bygg.

Derfor vil vi oppfordre skolene til å delta på gudstjeneste, gjerne i forbindelse med de store høytidene.

Jul

Atter skal julens toner
bæres ut over jord,
og finne den dypeste klangbunn
hvor sorga har satt sine spor.

Fra flyktningeleirenes skarer
vi hører de tause rop
fra de som i tunge netter
fortæres på sjel og på kropp.

Det stiger en bønn i fra dypet,
som allmaktens øre når:
Å Gud – la det lysne og dages,
og send oss forløsningens vår.

Se – håpets stjerne – den tindrer
i mørke – i sorg – i savn.
Og våre dypeste lengsler
skal finne i Barnet sin havn. –

Arnt Lånke

(fra diktsamlinga Den lange ferda)

Samenes Venn

Ansvarlig redaktør:
Thor Henrik With
Redaktør: Jon Amundal

ADRESSE:
Samenes Venn
Norges Samemisjon
Vestre Kanalkai 20
7010 Trondheim
Tlf. 47 47 61 61
Fax: 73 51 25 05

E-post:
hovedkontoret@samemisjonen.no
Internett:
<http://www.samemisjonen.no>

ABONNEMENT:
11 nr. pr. år
Ordinær årspris: kr. 300,-
Til utlandet: kr. 350,-
For kontingent:
Konto nr.: 3000.15.18565
For offer og gaver til
misjonsarbeidet (også skattefrie):
Konto nr.: 3000.15.18530

Norges Samemisjon

er en uavhengig organisasjon med samme bekjennelsesgrunn som Den norske kirke. Samemisjonens mål er: På bibelsk og evangelisk-luthersk grunn å utføre indremisjonsarbeid blant den samiske befolkning. Siden 1993 har Samemisjonen også startet opp arbeid blant samer på Kola-halvøya. Samemisjonen ser det som en oppgave å støtte samisk språk og kulturarv. Støttevirksomheten omfatter 7 kretser.

Landsstyrets formann:
Sven Sunnset
4588 Kvås
Tlf. 993 98 871

Trykk: Wennbergs Trykkeri AS

Hvordan skal vi feire julen?

Av M.V.V (Fra Samenes Venn 1973)

Det var en dag jeg satt med et bilde i hånden. Det var pent i grunnen, men det manglet ramme. Så tok jeg og satte en ramme på det, og da kom det til sin rett. Men så kom jeg på å ta bildet ut av rammen igjen, og så på den alene, men det ble ingen ting.

Dette er i grunnen et talende bilde på julen, synes jeg. Selve bildet er Jesu fødsel og det han bringer med seg, rammen er de ting som vi stiller i stand for å få det hele så festlig som mulig. Men det som jeg er så redd for i dag, er at vi blir for opptatt med disse jordiske ting. Vi tar, med andre ord, bildet ut av rammen.

Jeg leste en gang om en gammel kone. Hun var svært fattig, men hun hadde likevel strikket et par strømper og sendt til Samemisjonen. Hun hadde ikke mye av det vi kaller julens ramme. Hun satt ved det vesle bordet sitt med et enslig lys og leste juleevangeliet. Da banket det plutselig på døren, og

postbudet kom inn med et julekort. Det var en takk fra den som hadde fått hennes gave. Det var et glanskort av Jesusbarnet i krybben, og i glansen fra lyset på bordet ble dette kortet helt strålende. Hun ble sittende og se på det, og strålene rundt barnet i krybben ble større og større etter hvert. Alt annet glemte hun, fattigdommen, dette som var en så skral ramme omkring hennes jul. Hun så Jesus alene.

Hvordan er det med oss? Er vi så opptatt av de ytre tingene at strålene rundt krybben blir mindre etter hvert? Tenk på hvordan det hadde vært om Jesus ikke var kommet til jord. Da hadde vi aldri fått feire jul. Juledagene hadde vært vanlige hverdager.

Vi hadde heller ikke fått det lyset inni hjertet som ikke skal slukne, selv når alt annet forgår.

Sett deg ned midt i det travle jaget, og la strålene fra Jesusbarnet i krybben få plass i ditt hjerte. Bildet kan stå der alene. Men rammen alene er ingenting. Først når bildet står i sentrum, og rammen skaper den rette innfatning, da er det som det skal være.

Måtte vi alle se dette mer klart i år. Først da kan vi si med sangeren:

*"Når Jesus kommer inn i huset,
Og hans den søte hilsens fred,
Har alle hjerter gjennomsuset,
Og senket seg i sjelen ned.
Da blir der stille, lyst og mildt,
Da enes atter hva er skilt".*

*"Kom inn til meg og alle mine,
Og bli vårt hjertes trøstes katt!
Kom inn med lys til alle hine
Som bor ennu i dødens natt!
Jeg sier i mitt stille sinn:
Du Guds velsignede, kom inn"!*

*Vi vil ønske alle våre lesere
en velsignet julehøytid
og et god nytt år!*

Redaksjonen